

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

.DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

W dniu 3 maja 1791 r. wśród niezmiernego zapалу i uniesienia król Stanisław August, senat, sejm i tłumy publiczności i ludu złożyli w katedrze św. Jana w Warszawie przysięgę na nową Konstytucję. A w trzy lata później naczelnik Kościuszko, występując w obronie praw Konstytucji i zagrożonej Ojczyzny na rynku krakowskim, na miejscu, gdzie dziś jest kamień pamiątkowy, przed frontem uszykowanego batalionu pułku Wodzickiego, wśród głębokiej ciszy złożył przysięgę na wierność narodowi: — „W pogardzie śmierci — mówił Kościuszko, — jest jedyną nadzieją polepszenia losu naszego i przyszłych pokoleń. Pierwszy krok do zrzucenia niewoli. Jest odważyć się być wolnym; pierwszy krok do zwycięstwa, poznać się na własnej sile!... Przysięgam narodowi, iż mocy mi powierzonej na niczyj prywatny ucisk nie użyję!...” Historyczny moment przysięgi na rynku krakowskim przedstawiła właśnie ilustracja powyższa.

W DNIU ŚWIĘTA NARODOWEGO!

Za czasów niewoli był dzień 3-ciego maja jedyną reprezentatywną rocznicą ogólnonarodową, nicią łączącą tradycję państwa z wolą odzyskania państwa. Po odzyskaniu niepodległości przybyły rocznice nowe obok 3-go maja, który jednakże nie stracił nic ze swego historycznego i aktualnego znaczenia.

Historja swą swoją przetrwała i narodowi czynami i wolą podnosi szare daty kalendarza do godności dygnitarzy. Cyfry dni, daty miesięcy przyoblekają się w purpurę dostojności, stają się klejnotami w skarbcu pamiątek narodowych, hołdem oddawanym przeszłości, nakazem na przyszłość.

Pokaż mi co przechowujesz w najpewniejszej skrytce twojej pamięci, powiedz mi co czujesz, a powiem ci kim jesteś. Odnosi się to do jednostki, odnosi się również do narodu.

Z konstelacji dat, stanowiących zespół rocznic danego narodu, można odczytać jego charakter, kierunek jego dążeń, istotę jego pojęć o celach, do których zmierza, o obowiązkach, które jednostka ma wobec społeczeństwa. Jest to rezultat ustawicznego plebiscytu duchowego: naród z pośród swoich dziejów wybiera to, co uważa za najważniejsze, i przekazuje na-

stępnym pokoleniom, jako przedmiot czci i jako drogowskaz.

Weźmy przykład, stwierdzający plastycznie prawdziwość twierdzenia. Francja, ciesząca się nieprzerwanym bytem państwowym, obchodzi przedewszystkiem rocznicę swoich rewolucji, swoich zwycięstw wewnętrznych w walce o wolność ducha, o prawa obywatela. Ale obok tego święci również rocznicę zwycięskich walk w obronie państwa, rocznicę Joanny d'Arc, dzień 11-go listopada, zwycięskiego zawieszenia broni, konkludującego wojnę światową.

Dzieje Polski układały się tragicznie. Obrona państwa przed podziałem, przed zagładą — dążenie do niego w dniach niewoli — obrona i organizowanie organizmu państwowego po odzyskaniu niepodległego bytu — oto osnowa zasadnicza polskich dziejów. Wyraża się to w charakterze rocznic narodowych, w świętach prawa, wskrzeszenia, zwycięskiej obrony.

Nie Grunwald, nie Wiedeń, nie Kirchołm ani Chocim obchodzimy jako Święto Narodowe, a rocznicę Konstytucji 1791 roku.

Bez żadnych wahań, z całą pewnością instynkt narodowy z pomiędzy wielu wielkich momentów naszej przeszłości wybrał ten jeden, z nim związał państwową polską rację stanu, w nim widzi węzeł łączą-

cy w zgodną całość przeszłe i przyszłe pokolenia narodu.

Nie społeczna treść tych 11 artykułów, z których się składa Konstytucja 3 maja, nadaje całemu dziełu tę niezniszczalną wartość.

Konstytucja nie dokonała przewrotu społecznego. W obliczu niebezpieczeństw zewnętrznych byłoby to niewykonalne i zębne.

Natomiast podjęła ona zadanie zorganizowania istniejących sił narodowych i dokonała najdonioślejszego przewrotu państwowego.

Wszczępotężnemu dotychczas hasłu „Nierządem Polska stoi” przeciwstawiła Konstytucja nową:

„Tylko silnym rządem Polska stać może” — i to nowe hasło mądre i nieugięte wprowadziła w życie.

Nie przyszło to z łatwością. Otumantone, straszone widmem absolutyzmu, ciemne masy kurczowo trzymały się dawnego ustroju i zdobycie większości sejmowej dla radykalnej reformy było nie do pomyślenia.

Dokonany został zamach stanu. Narzucona sejmowi Konstytucja 3 maja zniosła staroszlacheckie „żrenicę wolności”, wprowadzając silną władzę wykonawczą, dziedziczoną tronu, niezawisłość sądów, upo-

ządowany skarb i siłę zbrojną.

Polska stała się nowożytnym, niepodległym państwem — nie na długo niestety.

Opozycja, zorganizowana pod hasłem obrony staropolskiego obyczaju i tradycji związała Konfederację Targowicką, przywołała pomoc moskiewską — nastąpił drugi, potem ostatni rozbiór Rzplitej.

Przemoc złamała dzieło 3 maja, ale nie zmniejszyła jego wartości.

Wyrok sprawiedliwości dziejowej jest prosty i jasny.

W twórcach zamachu stanu z 3 maja 1791 r. widzi naród i widzieć będzie swoich najlepszych synów i najmądrzejszych przewodników. W przywódcach targowickiej większości sejmowej widzi zdrajców i nikczemników.

Twórcom przewrotu majowego zawdzięcza Polska, że otrząsnęła się z rozkładu wewnętrznego i stanęła w obronie swej niepodległości.

Konstytucja 3 maja sprawiła, że późniejszy upadek państwa był nieszczęściem, ale nie haibą.

Wśród tysięcznych trudności, jakie ma do pokonania Polska dzisiejsza, myśl państwowa znaleźć może w Konstytucji 3-go maja drogowskaz, zgodny z najgłębszym, najistotniejszym interesem narodu. R...

LOSY
do I-oj klasy 25-aj Lot. Państw.
Poleca
Największa Przystochowska Kolektura
przy księgarni
ANTONIEGO EGERA
(I-sza Aleja № 14.)
CO DRUGI LOS WYGRYWA!

sji i polemiki. Żądza władzy i prywatna prowadzą bezwzględna walkę o rządy i stanowiska a pozorują ją troską o Państwo, które zwykle odłamy polityczne utożsamiają z sobą...

Wystrzegając się atoli należy utożsamienie pewnych kierunków i interesów partyjnych z Kościołem, nadużywanie jego powagi dla celów wyborczych, partyjnych i wciągania go do sporów na korzyść tego lub owego odłamu politycznego. Byłoby to bardzo szkodliwym wypaczeniem jego misji. Kościół nie pozostaje na usługach stronictw politycznych z nikim w związku polityczny nie wchodzi i zostawia katolikom swobodę należania do stronictw, które nie są sprzeczne z etyką katolicką. Chęć wyciągania korzyści politycznych z wiary przez jakiegokolwiek stronictwo odrzucałoby od Kościoła ludzi innych przekonań politycznych. Już Papież Leon XIII surowo to potępił, pisząc: „Jest zachwaleństwem nadużywanie religii wciąganie Kościoła do walk partyjnych i posługiwanie się jego powagą dla łatwiejszego pokonania przeciwników”. Stronictwa mają bronić wiary i etyki chrześcijańskiej w życiu publicznym i to w większej mierze i z

większą stanowczością niż dotąd, ale czyż to powinny z jasnego i zdecydowanego sumienia katolickiego, bez wciągania Kościoła do walk partyjnych.
By nie popadło w niemoc...
Mamy z woli bożej swoje Państwo, musimy mieć swoją politykę. Jaka będzie nasza polityka, takie będzie Państwo. A polityka nasza taka będzie, jaką będzie nasz pogląd na Państwo i jaka będzie nasza etyka życia publicznego. Zdrowa być musi nasza filozofia państwową. Czysta i dostojna powinna być nasza polityka. Bo nie po to mamy swoje Państwo, by popadło w niemoc i bezład.
Wśród ogólnego przesilenia państwowości i wśród ogólnego kryzysu sumienia politycznego, ty, Polsko, bądź wzorem chrześcijańskiego Państwa. Bądź godną częścią powszechnego Królestwa Chrystusowego pod płaszczykiem opiekuńczym Najświętszej Marii Panny, Królowej Korony Polskiej, i za wstawiennictwem naszych świętych Patronów.

Z Bogiem idź w władną przyszłość! Jeszcze daleką drogę masz”. (3 Król. 19, 7)
Gniezno, dnia 23 kwietnia 1932 r.
Prymas Polski
† August Kard. Hlond.

JEŻELI W WARSZAWIE, TO TYLKO

NOVA GOSPODA
RESTAURACJA - BAR

WARSZAWA, JAŚNA 4.
REVELACYJNIE NISKIE CENY

tomiast rozrzucając odezwy. Nastrój na miasteczku naogół spokojny. — Tramwaje do godziny trzeciej po południu były niezycine. Parki i ogrody miejskie — zamknięte.

Z dzielnicy PPS CKW wyruszył koło godz. 10 rano pochód złożony z około 100 osób, uladający się w kierunku ul. Targowej. Z Peczyni wyruszył drugi pochód frakcji rewolucyjnej z dwoma sztandarami i transparentami. Pochody te przeciągnęły w zupełnym spokoju.

Z poszczególnych dzielnic PPS dawn. frakcji rew. wyruszyły pochody na przeznaczone punkty zbornie ze sztandarami, orkiestrami i transparentami w liczbie około 100 do 6.000 osób. Pochody te zdążyły do Placu Teatralnego, gdzie już milicja obstarwiła wyloty ulic.

Zwykłe północna dzielnica miasta, obejmująca kwatery żydowską, jest terenem wystąpienia grup komunistycznych. To też władze bezpieczeństwa obstarwiły te dzielnice, ażeby nie dopuścić do zaburzeń.

Komuniści, zbierając się grupkami po 30 do 50 osób usiłowali manifestować, lecz za każdym razem na widok policji pierzchali w popłochu. Demonstracje komunistyczne zanotowano na ul. Karmelickiej dwie, jedna na ul. Solnej róg Mirowskiej, jedna przy zbiegu ul. Chłodnej i Zelaznej, dalej przy ul. Zamenhoffa, róg Pl. Broni.

Komuniści usiłowali wywołać demonstrację przed t. zw. Pawiakiem, jednakże silne oddziały skoncentrowanej tam policji uniemożliwiły zajścia.

Ofiar drobnych zająć i starć zanotowano 7. Są to: Jakob Izerland, który w czasie zajścia na ul. Solnej odniósł ranę tużoną czoła, dalej uszkodzowana zastała Basia Czarnas, lat 18, której rozbito nos i zdarto noskórek, 23-letni Perce Gelbert, otrzymał ranę ciętą głowy, Antoni Lewandowski, 42 lat, ranę tużoną czoła i zdarcie noskórka. Ofiarą bójki padł Józef Nowakowski, lat 32, który został połączony łaskami, Jehuda Rozenberg pobity został przy ul. Karmelickiej i wreszcie ranę ciętą głowy otrzymał Feliks Kozłowski, lat 25 w czasie starcia na Pl. Broni.

O godz. 11 rano na ul. Królewskiej zebrała się grupa komunistów, która w liczbie około 150 osób z antypaństwowym transparentem usiłowala przejść w ulicę Marszałkowską. Komunistom zastąpiła drogę policja, która pochód komunistyczny rozprószyła, aresztując 15 mężczyzn, stawiających opór i dwie kobiety. Transparent oraz odezwy komunistyczne skonfiskowano.

Na Pradze przy ul. Florjańskiej w czasie pochodu PPS. dawn. fr. rewol. grupa komunistów natarła na pochód. W czasie starcia oddano kilka strzałów rewolwerowych, które na szczęście nikogo nie raniły.

Z Sosnowca donoszą: Tegoroczne święto robotnicze 1 maja miało w Zagłębiu przebieg dość burzliwy.

Elementy wywrotowe już od miesiąca prowadziły przygotowania do wystąpienia, nawiązując do stawiania oporu policji. Jako broń agitacyjną wykorzystano bezrobocie i niezadowolenie z wyników strajku węglowego. Główne porachunki wymierzone były przez komunistów przeciwko tym Związkom zawodowym, które strajk wywołały.

Najgoręcej przedstawiała się sytuacja na Dębowej Górze pod Sosnowcem. Tu komuniści z Niwki i Klimontowa zebrali się w liczbie około 700 z transparentami antypaństwowymi, wnosząc okrzyki komunistyczne. Zaalarmowana policja przybyła na miejsce demonstracji i już w pierwszym zetknięciu się z pochodem posypała się w jej stronę grad kamieni i cegieł. Oddział pieszy i konny rozprószył tłum, który rozsypany się dookoła walcowni „Renard”. Z pośrodku demonstracji padło wówczas około 30-tu strzałów do policjantów, którzy w obronie własnej odpowiedzili kilkoma strzałami karabinowymi. W rezultacie tej utarczki kilka osób odniosło rany. Dwóch z pośród rannych, a

Po zamachu politycznym w Szanghaju

Napężenie między Chinami a Japonią rośnie.
Szanghaj. — Widomym skutkiem ostatniego zamachu w Honghew, który w swoich konsekwencjach politycznych porównany być może zamachem w Serajewie, jest wzrost niemal z każdą godziną napięcia stosunków politycznych między Japonią i Chinami.
Rząd chiński stara się wypadek ten załagodzić, oświadczaając, że nie może brać odpowiedzialności za dokonanie zamachu, gdyż żaden z obywateli chińskich, a nawet policja chińska nie miały dostępu na tę uroczystość.
Japońskie władze policyjne odczuciły również pomoc chińskich władz bezpieczeństwa w prowadzeniu śledztwa.
W kołach japońskich są jednak innego zdania, twierdząc, że zamach jest odbiciem nastrojów, panujących w Chinach. W kołach japońskich twierdzą, że przypuszczalnie sprawcą zamachu, aresztowany Koreańczyk jest osobistym sekretarzem wybitnej osobistości politycznej w Kantonie.
W dzielnicy chińskiej w Szanghaju obawiają się wybuchu rewolucji. Również koncepcja międzynarodowa znajduje się w wielkim niebezpieczeństwie, ogłoszono tam stan oblężenia.
Szanghaj. — Według komunikatu, wydanego przez japoński urząd zagraniczny, zamach ten opóźni znacznie i utrudni mocno rokowania pokojowe chińsko-japońskie, które były już na najlepszej drodze do zlikwidowania konfliktu na Dalekim Wschodzie.
W kołach politycznych mówi się już o nowym ambasadzorze japońskim w Chinach. Również rozważana jest możliwość, że japoński minister spr. zagr. Joshizawa wysłał swojego pełnomocnika jako przed stawiciela interesów Japonii w rokowaniach pokojowych. W związku z tem wymieniane jest nazwisko gen. Matsouki.

Dzień 1-go maja minął w Polsce spokojnie

Jedynie w Zagłębiu Dąbrowskim komuniści sprowokowali krwawe starcia.
Wiadomości, napływające z całego kraju, donoszą o spokojnym przebiegu zgrozmadzeń i pochodów 1-szo majowych. Rzeczęą znaną jest, że w tym roku, pomimo ciężkiego przesilenia gospodarczego, które stwarza naogół pewien podatniejszy grunt dla prowokacyjnych wystąpień wywrotowców, próby komunistów do wywołania zamętu w całym kraju z wyjątkiem Sosnowca, były bezowocne.
Tak w stolicy, jak i w wielkich ośrodkach przemysłowych, w Łodzi i na Górnym Śląsku, wysłannicy Moskwy pomimo agitacji nie potrafili zamącić spokoju, przeciwnie spotykamy się z zupełnym upadkiem wpływów komunistycznych. Świadczy to dodatnio o robotniku polskim, który wykazuje silną odporność wobec demagogicznych hasel wywrotowych.
Jedynie w Sosnowcu prowokacje komunistyczne zbalamuciły szeregi robotników i doszło tam do zajęć i rozlewu krwi. Niestety, wypadek ten powtarza się już po raz drugi, gdyż również tamtego roku na terenie Zagłębia doszło w dniu 1 maja do starć.
Z Warszawy donoszą: Dzień 1-go maja rozpoczął się jak co roku pochodami stowarzyszeń i organizacji robotniczych. O godz. 9 rano w najrozmaitszych punktach miasta poczęły się gromadzić grupy i grupki ze sztandarami i transparentami, przygotowując się do pochodów. — W noccy zawieszono w kilku punktach miasta na przewodach tramwajowych transparenty komunistyczne, nie zauważono na-

35-lecie pogotowia ratunkowego. Z okazji 35-aj rocznicy Istnienia instytucji Pogotowia Ratunkowego odbyła się w Warszawie akademja w Radzie Miejskiej. Na zdjęciu widzimy Pana Prezyd. Rzpłitej na czelu audytorjum.

